

Weikop: Det forekommer mig, at den højtærede handelsminister ligefrem giver det udseende af, at eksporten vil ramle sammen, fordi den højtærede minister ikke får disse 700 000 kr. Ministeren taler alvorligt om vort ansvar. Se, den samlede eksport her fra landet i 1950 er, såvidt jeg husker, på 3 900 millioner eller omtrent 4 milliarder. Ser man de 700 000 kr. i forhold til de 4 milliarder, forekommer det mig, at det er som en elefant, der trækker en barnevogn. Jeg må sige, at det alvorlige ansvar, ministeren pålægger os, vil jeg tro er meget let at bære. For hvis eksportudviklingen skulle påvirkes af, om disse 700 000 kr. gives eller ej, tror jeg, det står meget sølle til med vor eksport, og det kan dog ikke være den højtærede ministers mening. Men man kunne jo stille det spørgsmål, om hele vort eksportproblem er grebet rigtigt an fra ministerens side. Har den højtærede minister, når dollarudvalgets arbejde ikke har vist resultater, prøvet på at søge andre udveje? Det spørgsmål kunne man rejse. Det er også muligt, at der ikke er så stor en interesse for eksporten, fordi afsætningen på hjemmemarkedet gøres noget lettere som følge af den højtærede ministers politik. Jeg tror godt, at vi kan bære vort ansvar.

En god ting har denne debat ført med sig, og det er dette, at den højtærede minister har givet udtryk for — sådan forstår jeg ham —, at afsætningen er mindst ligeså vigtig som produktionen.

Thorkil Kristensen: Mit svar til den højtærede handelsminister angående de 700 000 kr. skal være af mere principiel karakter. Vi tror, at hvis man vil fremme eksporten her fra landet både til dollarlande og andre lande, så er betingelserne derfor to, for det første, at man frigør erhvervslivet såvidt muligt for de mange restriktioner, der nu hemmer både udenrigshandelen og produktionen, og for det andet, at man skaber den balance i vort lands økonomi, som kan frigøre de varer til eksport, som skulle frigøres ved en forbrugsbegrænsning. Gennemfører man disse to fundamentale ændringer i vor økonomiske politik, så kommer den fornødne eksport af sig selv. Gennemfører man dem ikke, kommer den ikke, selvom man giver 700 000 kr. til markedsanalyse. Det er grundforbedringer og ikke overfladeforanstaltninger, vi trænger til.

Formanden: Det ærede medlem hr. Einer-Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren (Einer-Jensen): Det ærede medlem hr. Weikop taler om barnevogne og elefanter og sætter de 700 000 kr. i forhold til eksportbeløbet. Det er da helt urimeligt. Formålet med de 700 000 kr. var at skabe en øget eksport ikke mindst til de lande, hvor valutaen er af den beskaffenhed, at vi i høj grad har brug for den. Vi mener, at her var der en anledning til at gøre en indsats for dansk eksport, men det har altså de partier, som modsætter sig det, forhindret. Det er det, vi beklager.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens principielle bemærkninger skal jeg lade ligge ved denne lejlighed. Her drejer det sig om noget ganske andet. Her er det et spørgsmål om, hvorledes en lille håndværker eller måske en stor håndværker, hvorledes en trikotagefabrikant fra Ikast — eller hvad det nu kan være for en mindre, men dygtigt og initiativrigt ledet dansk virksomhed, det drejer sig om — får at vide, hvorvidt de har en chance for at afsætte deres varer i Kansas City eller i Arizona eller Washington, om der er chancer for at afsætte der, om der er chance for at afsætte varer det ene eller det andet eller tredje sted. Den lille mand, som ikke selv magter at tage risikoen ved at gennemføre en undersøgelse, kunne man her have rakt en hjælpende hånd. Herved kunne meget nyttigt initiativ blive fremhjulpet. Herved kunne dollarindtægter, som måske i det givne øjeblik ikke var store, meget vel på længere sigt udvikles til noget stort. Dette initiativ bliver standset og umuliggjort, og det bærer de herrer ansvaret for.

Formanden: Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har ordet for en kort bemærkning.

Thorkil Kristensen: Jeg tror, at den lille virksomhed i Ikast har andre muligheder end statens pengekasse, som vi herinde skal passe på. Den har eller kan få forhandlere; der findes organisationer, som erhvervslivet i så henseende kan bruge. Jeg kender en lille virksomhed i en anden stationsby i Jylland, som eksporterer maskiner til over 40 lande her på jordkloden uden statens bistand, fordi den har initiativrige forhandlere, som gør det salgsarbejde og det arbejde med markedsanalyse, som skal til. Man skal frigøre de kræfter. Kræfterne kommer ikke fra statens kasse.